

MIJN ZUSJE

door
BETSY

G.F. CALLENBACH - NIJKERK

M I J N Z U S J E

DOOR

B E T S Y

GEÏLLUSTREERD DOOR FRANS VAN NOORDEN

DERDE, OPNIEUW BEWERKTE, DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

„Zoo'n jongen ben ik ook geweest," overpeinsde Willem Blok, terwijl hij even zijn pen liet rusten, waarmee hij zijn Latijnsche vertaling zat te schrijven, en voor de verandering eens naar buiten keek. Daar was zijn oog op een paar kleine jongens gevallen, die lustig aan het stoeien waren op den landweg, waarop het raam van zijn kamer uitzicht gaf. En toen was die ontboezeming gekomen: „Zoo'n jongen ben ik ook geweest. En nu al vijftien! Ik kan het haast niet gelooven. Oom zegt: „Je bent er anders lang genoeg voor;" en daar moet ik den goeden man gelijk in geven, want ik heb veel van een lantaarnpaal. Neef Koos, die haast achttien is, is nog niet eens zoo groot als ik. De nieuwe tuinman heeft me

zelfs al heel deftig „meneer” genoemd, zeker uit eerbied voor mijn lengte. En toch, in weerwil van die deftigheid, voel ik me nog veel meer kwajongens- dan meneerachtig.

Nu, zoo heel lang ligt hij ook nog niet achter me die gulden tijd, waarvan een dichter eens zong: *Hoe zalig wien de jongenskiel nog om de schouders glijdt*; al had ook in *mijn* jongensjaren die ouderwetsche kiel al lang plaats gemaakt voor de meer nieuwerwetsche blouses en truien.

't Is maar jammer dat de meeste geblousde en getruide jongens de zaligheid van dien tijd pas gaan beseffen als hij voor hen voorbij is. Zoo gaat het *mij* ten minste. Ik weet nog goed hoe jaloersch ik was op neef Koos, toen ik hem voor het eerst met een sigaar en een echt horloge zag; en hoe ik altijd verlangde gauw groot te wezen, om mij aan tafel zelf te kunnen bedienen, en iederen avond „met de groote menschen gelijk” naar bed te kunnen gaan.

En nu die tijd zoo ongemerkt gekomen is, nu zie ik, dat dit alles, tot het echte horloge toe, toch niet in staat is om een vijftienjarig jongmensch, die er soms met een zucht aan denkt hoe hij nog zal moeten blokken eer hij door zijn laatste examen is, zijn echte, onbe-

zorgde, te weinig gewaardeerde jongensvrijheid en -blijheid terug te geven. Nu kan ik evenzeer de jongens met hun hoepels en vliegers benijden, als eens mijn neef Koos met zijn horloge en sigaar. Als ik een broertje had, geloof ik zeker, dat ik nog met hart en ziel, en dat niet alleen voor *zijn* plezier, een mooien voor hem maken zou, en hem helpen oplaten er bij; want die kunst versta ik, al zeg ik het zelf. Nu ik zoo groot geworden ben, staat zoo iets voor mij alléén natuurlijk te gek. Nu heb ik Grieksch en Latijn om mij bezig te houden; vloeipapier en stijfselpot behooren tot het verleden.

Jongens, wat waren ze mooi, die groote vliegers, die ik zelf maakte! Veel mooier dan die je zoo kocht. Maar ik besteedde er ook alle moeite aan; soms meer dan aan mijn schoolwerk, dat ik, in vertrouwen gezegd, wel eens afroffelde om maar gauw aan het plakken te komen. En wat stonden ze goed! Niet een die er duikelde. Kijk, ik kan nog schik hebben als ik er aan denk.

Maar nooit kan ik dien goeden kindertijd voor mijn verbeelding terugroepen, zonder daarbij in de eerste plaats aan mijn lief zusje te denken, die trouwe deelgenoot van mijn

vreugde en smart, die, al was ze een meisje, toch altijd zulk een aardig, vroolijk speelgenootje voor me was, en zonder wie ik niet half zoo gelukkig, en zeker nog veel ondeugender zou geweest zijn dan ik soms was. Ach, dat wij zoo vroeg van elkander moesten scheiden! We hielden zooveel van elkaar; en ik voor mij had een zusterlijke terechtwijzing soms zoo hard noodig.

Niet dat mijn zusje moedertje over me speelde of een wijsneuzig zedepreekstertje was; o neen, heelemáál niet! Maar zonder dat ze het zelf wist of wilde, gaf ze me dikwijls lessen, die ik nooit vergeten zal, en oefende ze een invloed op me uit, waarvoor ik altijd dankbaar zal zijn.

Emma heette mijn zusje; en ik was er niet weinig trotsch op, dat zij, evenals ik, een koninklijken naam droeg. Ik ben van jongsaf een Oranjeman in mijn hart geweest. Als bewijs hiervan diene, dat, toen mijn vader me op zekeren morgen de heuglijke tijding bracht, dat ik nog een zusje gekregen had, mijn eerste vraag was, of dat nu Wilhelmina of Juliana mocht heeten. Helaas, het kindje heeft nooit een naam noodig gehad. Toen het nog maar enkele dagen op de wereld was, stierf onze

lieve moeder; en het kleine zusje, als zag het er tegen op om zonder moeder het pas begonnen leventje voort te zetten, volgde haar nog geen week later in het graf.

Emma was toen vijf en ik zeven jaar oud; maar ik herinner me nog goed wat een treurige tijd dat was, en hoe onze kortstondige blijdschap over het nieuwe zusje al spoedig in een dubbele droefheid veranderde.

Een paar jaren later verloren wij ook onze goeden vader, dien ik na Moeders dood nooit meer recht vroolijk heb gezien; en toen kwamen we bij Oom en Tante in huis, hier op dit vriendelijk buitentje, waar ik nog altijd, evenals nu, mijn vakantie doorbreng, sedert ik de dorps-school met het gymnasium verwisseld heb.

Het buitenleven beviel ons best; en toen we na eenigen tijd ook aan Vaders afwezigheid gewend waren, — *wat* wij in onze ouders verloren hadden, beseften wij nog niet, — gevoelden we ons bij Oom en Tante, in wie wij liefdevolle en trouwe verzorgers vonden, heelemaal thuis. We konden ons hier buiten veel vrijer bewegen dan in de drukke straten van de groote stad waar we vandaan kwamen; en Tante vond dat onze wangen, door al die beweging in de open lucht, er al spoedig even

frisch begonnen uit te zien als de rozen in den tuin. Na de schooluren waren we dan ook meestal buiten; en daar Oom en Tante zelf geen kinderen hebben, en hun woning een eindje buiten het dorp staat, waren Em en ik bijna altijd samen.

Het was aan mijn zusje goed te zien dat ze weinig met meisjes omging en zich altijd met een wilden broer moest behelpen. Ze liep op haar stelten even gemakkelijk als een ooievaar op zijn lange beenen, en klom in de boomen als een eekhoorntje zoo vlug. Oom lachte er om, maar Tante vond haar te wild, en achtte het wel eens noodig haar onder het oog te brengen, dat boompje klimmen, en fluiten en zooal meer, voor een meisje niet stond. Knikkeren deed ze zoo goed als touwtje springen, en mijn vliegers trokken haar meer aan dan haar poppen.

Niettemin was Emmie, bij al haar jongensachtigheid, de zachtheid in persoon, lief en vriendelijk jegens iedereen, wat maakte dat alle menschen evenveel van haar hielden. Ze was, ... maar neen, ik zal geen lijst van haar deugden maken. Liever wil ik eenige voorvalletjes opteekenen, waaruit men haar kan leeren kennen, en waarmee andere zusjes, die

ondeugende broers hebben, ze lezende, wellicht hun voordeel nog kunnen doen. — Ik begin dan straks weer met nieuwen moed aan mijn Latijn.

II.

Zooeven heb ik al gesproken van de vliegers, die ik maakte, en in het bijzonder dacht ik daarbij aan een pracht-exemplaar, mijn meesterstuk op dat gebied; den grootsten en mooisten die ooit uit mijn handen is gekomen, en dien ik met den eernaam van Koningsvlieger bestempeld had. Hij was van oranje vloeipapier, met rood- wit- en blauwe staart en slingers. Zijn groote oppervlakte was bezaaid met gouden en zilveren sterren en knipsels, en allerlei plaatjes, die ik voor mijn plakboek gekregen had. Onderaan in de punt stond het Nederlandsche wapen, en in het midden prijkten de beeltenissen van de Koningin en den Prins, met er boven een gouden kroon, die ik zelf geteekend en zorgvuldig uitgeknipt had. Wat lager had ik met opzet een plaatsje opengelaten.

„Wat moet dáár nu komen, Wim?” vroeg mijn zusje, op de open plek wijzend, terwijl

zij met bewondering mijn bijna voltooid kunstwerk beschouwde.

„Ja, zie je, Em,” was mijn antwoord, „als het nu goed was, dan moest dáár eigenlijk het Prinsesje komen te staan. Maar,” liet ik er met een bedenkelijk gezicht op volgen, „van haar heb ik geen portret, weet je. Jammer, hè?”

„Ja, erg jammer,” bevestigde Emma.

„Jij hebt er wel een,” ging ik voort.

„Meen je vóór in mijn boek?” vroeg ze.

„Ja,” zei ik, „maar dat geef je me zeker niet graag; wel?”

„Ik *kan* het niet geven, want het zit er in vast,” verontschuldigde ze zich.

„Je kunt het er toch wel uitknippen,” zocht ik haar te bepraten. „De Koningin en den Prins heb ik ook uitgeknipt van een plaat.”

„Maar Wim!” riep Emma, verschrikt bij de gedachte haar prentenboek te moeten schenden. „Dat mooie boek, dat ik pas van Tante gekregen heb! Daar kan ik het toch niet uitknippen. Wat zou Tante dan wel zeggen? Een plaat is nog heel wat anders dan een boek.”

In mijn hart moest ik mijn zusje gelijk geven: Maar ik vond nu eenmaal, dat de beeltenis van ons lief Prinsesje op mijn koningsvlieger

niet ontbreken mocht; en om er dus een mouw aan te passen zei ik: „Nu ja, maar Tante heeft je het boek immers voor je plezier gegeven. En als je het nu prettig vindt er de plaatjes uit te knippen, waarom zou je het dan niet mogen doen? Denk je, dat het Tante wat schelen kan of er een plaatje meer of minder in je boek staat?”

Emma scheen mijn redeneering nogal juist te vinden. Ze bracht er ten minste niets tegen in en bleef aarzelend staan.

„Of doe je 't liever niet?” vroeg ik.

„Zou jij het graag hebben?” was haar weder-vraag.

Nog spijt het me, dat ik zelfzuchtig genoeg was om „Ja” te zeggen, en mijn zusje niet tegenhield toen ze dadelijk daarop de kamer verliet om aan mijn wensch te voldoen. Maar ik, die — met schaamte zij het gezegd — tamelijk slordig op mijn boeken was, besefte toen niet hoe groot de opoffering was, die mijn net zusje zich voor mij ging getroosten.

Toen ze wat lang wegbleef, en ik eens ging kijken wat ze deed, vond ik haar met haar boek in de ééne, en een schaar in de andere hand, blijkbaar nog in tweestrijd, bij de tafel in de huiskamer staan. Het scheen haar be-

paald niet goed over het hart te kunnen er de schaar in te zetten. Maar nauwelijks had ze mij bemerkt, of ze nam een kloek besluit, en knipte er vlug met haar kleine vingers het begeerde plaatje uit, dat ze mij daarop met een blik van groote zelfvoldoening toereikte.

„Je bent een goeie zus,” zei ik, mijn arm om haar hals slaande en haar een hartelijken kus gevende. „Ik ga het er dadelijk opplakken. Je zult eens zien hoe mooi het staat.”

Terwijl ik hiermee boven bezig was, hoorde ik dat Emma, die nog beneden was gebleven, door Tante beknord werd. Ik had een voor-gevoel, dat het om het verminkte boek en dus door mijn schuld was; daarom ging ik eens even aan de trap luisteren, en ving nog juist

de woorden op: „Wat heb je er nu aan om er dat zoo goedsmoeds uit te knippen? Had je nu niets beters te doen, terwijl ik even uit was? Als ik geweten had dat je zóó met je boeken leven zou, had ik het zeker niet voor je gekocht.”

Ik verwachtte niet anders dan dat Emma vertellen zou, hoe ze er toe gekomen was, de schendende hand aan haar prentenboek te slaan. Maar toen ik geen enkel woord van haar hoorde, en ik daaruit bemerkte, dat ze liever zelf de schuld wilde dragen dan mij verklappen, vloog ik de trap af, en vertelde Tante alles net zoo als het was.

Natuurlijk kwam de bestraffing nu in dubbele mate op mijn hoofd neer, en ik gevoelde dat ik zulks verdiend had. Tot straf mocht ik dien middag mijn kunstproduct niet oplaten; en teleurgesteld ging ik naar boven, om het tot den volgenden dag weg te bergen en mijn snippers op te ruimen, gevolgd door mijn edelmoedig zusje, wie de tranen in de oogen stonden, uit puur medelijden met haar ondeugenden broer.

III.

Een frissche wind bracht den volgenden morgen de takken van den kastanjeboom in beweging, die vlak voor het raam van mijn kamertje stond.

„Prachtig vliegerweer!” dacht ik; en zoodra ik dien middag mijn schoolwerk af had, gingen Em en ik er met den vlieger op uit. Statig aanvaardde hij ter bestemder plaats zijn lucht-reis, schitterend in de zon, zijn lange staart in sierlijke bochten hem nazwevend. Hij steeg al hooger en hooger, en werd hoe langer hoe kleiner in onze oogen, die hem onafgebroken op zijn tocht door het luchtruim volgden. Emmie beweerde in groote opgetogenheid, dat nog nooit een vlieger zóó hoog had gestaan. „Nu zou je niet zeggen, dat hij zoo groot was, Wim!” juichte ze telkens.

Helaas, het einde van zijn loopbaan was niet zoo roemrijk als het begin. Bij het inhalen toch kwam hij in aanraking met den top van een hoogen boom, die op een weiland stond, waarvan wij door een breede sloot gescheiden waren.

Emma hief allerlei klaagliederen aan, en ik deed mijn best hem door behoedzaam trekken

los te krijgen; doch met geen ander gevolg, dan dat het dunne touw eindelijk brak, en mijn arme vlieger, gescheurd en gehavend, hangen bleef tusschen de bovenste takken van den boom, waar hij met geen mogelijkheid te bereiken was.

„Lekker! Lekker!” hoorde ik opeens achter me, terwijl ik, geheel verslagen, bezig was het afgebroken touw op te winden.

Ik hoefde niet eens om te zien om te weten van wien die stem kwam; want ik wist dat geen van mijn dorpsgenooten zich in mijn leed verheugen zou dan Gerrit Boon, bij mijn weten de eenige die mij een kwaad hart toedroeg, omdat ik hem den bijnaam van *goudvisch* bezorgd had, wegens de overeenkomst in kleur tusschen die beestjes en Gerrits haar.

Toch keek ik onwillekeurig om naar den kant van waar het geroep kwam, en bespeurde nu, op eerbiedigen afstand, den rooden raagbol van genoemden Gerrit, die me met een valschen lach uit al zijn macht stond uit te sliepen.

Ik verkeerde op dat oogenblik in een stemming, waarin ik zóó iets allerminst verdragen kon. Ik werd dan ook in één woord woedend, stopte mijn klos touw in Emma's hand, en zette me op hetzelfde oogenblik in beweging om den

jongen, die me in mijn ongeluk nog zóó durfde sarren, eens duchtig af te ranselen.

De ander zorgde natuurlijk, dat hij weg kwam; maar mijn lange beenen zouden hem gauw genoeg ingehaald hebben, zoo niet mijn vredelievend zusje, die maar al te goed begreep wat ik van plan was, en de gevolgen er van overzag, voor hem in de bres was gesprongen.

„Och, Wim!” pleitte ze, mijn arm grijpend, „laat hem maar loopen! Och toe, doe hem nu maar niets!”

Ik was evenwel te boos om naar haar te luisteren; en toen ze mij niet gauw genoeg losliet, stiet ik haar weg, waardoor ze viel en op haar knie terecht kwam.

Zóó had ik het natuurlijk niet gemeend. Oogenblikkelijk keerde ik me om, om haar weer op de been te helpen; maar dit opont-houd bracht me nog veel meer uit mijn humeur, wjl het mijn tegenpartij gelegenheid gaf, weer zooveel verder buiten mijn bereik te komen. Ik gaf mijn vervolgingsplan nu maar geheel op, en koelde verder mijn drift aan Emma, door haar vrij onzacht toe te voegen: „Lig je? Het is je eigen schuld, akelige meid! Dat heb je voor je bemoeizucht. Waarom laat je me dan ook mijn gang niet gaan? — Heb je je

pijn gedaan?" vervolgde ik wat minder barsch, toen ik zag dat de waterlanders te voorschijn kwamen.

Ze schudde van neen, — kleinzeerig was ze heelemaal niet, — en dus had ik alle reden om te gelooven dat mijn ruwe spreken, en niet de val de oorzaak van haar tranen was.

„Kom, Emmie," troostte ik nu, „huil maar niet. Ik meende het zoo kwaad niet. Maar ik was ook zoo boos op dien leelijken goudvisch, en had hem zoo graag eens een flink pak

rammeling gegeven. En je begrijpt, Em, dat het voor een grooten broer," — als elfjarige jongen gevoelde ik me ver verheven boven mijn zusje, die twee jaren jonger en een heel stuk kleiner was — „dat het voor een grooten broer toch niet aangaat, zich door zijn kleine zusje de wet te laten stellen?"

„Dat wil ik ook niet, Wim," verzekerde ze op haar gewone zachtzinnige manier. „Ik vind het alleen maar zoo naar als je kwaad doet. Dan ben ik altijd bang, dat je niet in den Hemel komt."

„Kwaad doet," herhaalde ik. „Denk je dan dat ik kwaad doe met zoo'n gemeenen aap zijn verdiende loon te geven?"

„Ja, zeker," zei Emma beslist. „Er staat immers in den Bijbel dat we geen kwaad met kwaad mogen vergelden. Oom zei gisteren nog dat de Heere Jezus dit nooit gedaan had, en dat *wij* het dus ook niet mochten doen. Weet je nog wel?"

„Maar wat hoeft zoo'n goudvisch me ook uit te lachen?" riep ik, door de gedachte hieraan opnieuw boos wordend.

„Wel, dat komt omdat jij begonnen bent om hem goudvisch te noemen," beweerde Emma, die altijd heel onpartijdig was. „Als jij dat niet gedaan hadt, gelocf ik zeker dat hij tegen jou

ook zoo leelijk niet doen zou. Ik vind het ook niets lief om iemand zoo'n bijnaam te geven."

„Goudvisschen zijn wat aardige diertjes," zei ik. „Die naam is eigenlijk nog veel te mooi voor hem."

„Maar het is voor hem toch een scheldnaam," vond Emma, „en dien zou *jij* ook niet graag hebben."

„Ik ben ook niet rood," zei ik.

„Neen," zei Emma, terwijl ze lachend naar mijn hoofd keek, als trachtte ze zich voor te stellen, hoe ik er *dan* uit zou zien; „maar Gerrit kan niet helpen dat hij het wèl is. En wat komt het er ook op aan, welke kleur iemands haar heeft. Ik vind rood wel een aardig kleurtje."

„Ik ook," zei ik. „Ik heb immers pas gezegd dat goudvisschen aardige diertjes zijn."

„Als het maar niet altijd zoo in de war zat," ging Emma voort, nog altijd met het oog op Gerrits haar. „Dat kan hij wèl helpen, zie je; en *dat* maakt het nu eigenlijk leelijk. — Maar zeg, Wim," kwam er toen, „spijt het je erg van je vlieger?"

Ik wilde me groot houden, en antwoordde onverschillig: „Och, ik zal wel weer een andere maken; ik heb nog vloeï genoeg. Het spijt me

't meest van je boek. Dat heb je nu voor niets bedorven."

„Niet heelemaal voor niets," zei Emma.

„Nee," zei ik, „maar véél scheelt het toch niet. Weet je wat ik doen zal, Em? Ik zal mijn zakgeld besparen, en een nieuw voor je koopen. Is het goed?"

„Welnee," zei ze, „dat hoeft niet. Hou jij je geld maar, hoor Wim. Maar ik weet wel dat ik nooit meer een plaatje uit mijn boeken knip. Tante was er boos om."

„Nee, Em," zei ik, „je moet het maar niet meer doen. 't Was leelijk van me, om het je aan te raden."

„Maar je wist ook niet dat het niet mocht," zei Emma vergoelijkend.

Mijn geweten verweet me dat ik het wél wist; maar dit zei ik niet, om niet in Emma's achting te dalen.

Mijn verongelukte vlieger bleef op onzen verderen terugweg het eenig onderwerp van gesprek. Emma ging in gedachten haar heelen prentenschat na, en zocht er, met de grootste vrijgevigheid, alle uit, die, zonder Tante's misnoegen op te wekken, dienen konden om zijn toekomstigen plaatsvervanger te helpen op-sieren. En ik vatte in stilte het ernstig voor-

nemen op, om in het vervolg te trachten, evenals mijn zusje, van iedereen het beste te denken; en tevens wat meer de spreuk in beoefening te brengen: *Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook aan een ander niet.*

IV.

Weinig dacht ik, toen ik mijn koningsvlieger maakte, dat hij zulk een nasleep zou hebben. Ik bedoel hier niet zijn langen staart, maar Emma's val, die lang niet zoo onschuldig was, als ik eerst meende. Een dag of wat later toch kreeg ze pijn in haar knie, en daarna in haar heup, en wel zóó erg, dat ze op dat been in het geheel niet staan kon. De dokter vroeg dadelijk of ze gevallen was; en toen ik Tante zachtjes tegen Oom hoorde zeggen: „Als het maar geen heupziekte wordt,” sloeg me de schrik om het hart; want op het dorp kende ik een jongen, die al maanden lang aan zulk een ziekte leed, en van wien ik al veel narigheid gehoord had. „O,” dacht ik, „als het met Em nu ook eens zoo gaat! En dan te moeten denken dat het mijn schuld is, omdat ik haar in mijn drift dien ongelukkigen duw gegeven heb!”

Deze gedachte maakte me zoo benauwd, dat ik er 's avonds niet door in slaap kon komen, en er den heelen nacht van droomde. Ik kreeg een hekel aan mezelf omdat ik zoo driftig geworden was; en aan Gerrit Boon, die het me door zijn plagen gemaakt had; ja, zelfs aan mijn mooien vlieger, die de eerste onschuldige oorzaak van alles was.

Emma moest beginnen met de eerste dagen te blijven liggen en zich te laten wrijven, wat ze heel geduldig toeliet, hoewel het haar veel pijn deed. Het was een heele beproeving voor het arme kind, gezond van harte te zijn, en toch den heelen dag op een ruststoel te moeten liggen, en dat nog wel in de vacantie en bij mooi weer. En *mijn* verdriet was niet minder groot, omdat ik mezelf als de oorzaak van het *hare* moest beschuldigen.

Uit Emmie's mond echter hoorde ik die beschuldiging nooit. Integendeel, het lieve kind deed haar best om het me uit het hoofd te praten, als ik er over begon; en toen ze bemerkte, dat ik erg bezorgd was over haar been, zei ze: „Wim, je hoeft heusch niet zoo ongerust te zijn; de lieve Heer zal me wel weer gauw beter maken. Ik heb het Hem gevraagd.”

„Maar Em,” zei ik, „de Heer doet toch niet altijd alles wat we vragen; want we kunnen wel eens wat vragen wat niet goed voor ons is, en dan doet de Heer het niet. En als de Heer het nu eens noodig vond, je lang een zeer been te laten houden, dan . . . .”

„O ja, dat weet ik,” viel ze me in de rede. „Maar ik geloof zeker, dat de Heer het niet noodig zal vinden en dat Hij mijn gebed dus wel verhooren zal. — Je weet toch wel, Wim, toen je laatst op school je les niet kende, liet meneer je voor straf nablijven om haar te leeren; maar zodra je haar kende, was de

straf uit, en kon je naar huis gaan. Dat kwam vanmorgen in eens in mijn gedachten, toen ik je tegen Tante hoorde zeggen, dat het je zoo speet dat ik gevallen was, en dat je den Heer gevraagd hadt, je te leeren niet meer zoo driftig te zijn. Toen dacht ik: die pijn in mijn been moet Wim zeker leeren om niet meer zoo gauw boos te worden. Dat is dus ook een les; en als hij die nu leert, zal de lieve Heer wel net doen als meester, en hem niet langer straffen. Want zie je, Wim, ik weet wel dat je toch veel van me houdt, al ben je soms boos op me; en dat je 't heel akelig vindt, dat ik nu niet loopen kan. En dáárom geloof ik nu, dat ik weer gauw beter zal zijn."

Emmie's toespraak had me heelemaal opgefleurd, want ik had alle reden om te vertrouwen, dat haar geloof niet beschaamd zou worden. Ik had dit reeds meermalen bij ondervinding gehad. Zoo was het b.v. eens gebeurd, dat Tante, wat zelden het geval was, erge hoofdpijn had, en daarom na het eten wat op de canapé was gaan liggen. Wij mochten nog een poosje in den tuin gaan spelen; maar Emmie, die niet kon aanzien, dat iemand pijn had, zei me, dat ze eerst den Heer wilde vragen om Tante's hoofdpijn weg te nemen. Dit deed ze dan ook;

maar niet om, zooals dat dikwijls gaat, er verder niet meer aan te denken, dat zij iets van den Heer gebeden had. Neen, zij wachtte bepaald op een antwoord, en liep al heel gauw eens naar binnen, om Tante te vragen of de hoofdpijn over was. Tante kon nog geen *ja* zeggen; maar zij liet zich hierdoor niet ontmoedigen, evenmin als de profeet Elia, die niet ééns, maar *zevenmaal* zijn knecht uitzond om te zien of de regen, waarom hij gebeden had, nog niet in aantocht was. Toen zij voor de tweede maal ging kijken, was Tante ingedut, en ging ze dus maar weer stilletjes heen.

Maar veel rust had ze niet. Telkens brak ze haar spel af met de woorden: „Ik moet nog eens even naar Tante,” en telkens kwam ze terug met de boodschap, dat Tante nogal sliep.

„Je moest nu maar eens een goed poosje wachten vóór je weer naar binnen gaat, Em,” zei ik. „Je zult Tante nog wakker maken als je zoo in- en uitloopt.”

„O nee,” was haar antwoord, „ik loop heel zachtjes op mijn teenen.” Maar toch volgde ze mijn raad en ging ze nu alleen af en toe maar eens door het raam van de tuinkamer kijken.

Zoo was er bijna anderhalf uur verloopen, toen ik op eens hoorde: „Tante is wakker, Wim! Kijk; Tante zit!” En meteen liep ze naar binnen met den uitroep: „Wat hebt u geslapen, Tante!”

„Ja, dat merk ik,” zei tante. „En lekker geslapen ook. Mijn heele hoofdpijn is over.”

Met een zegevierend lachje zag Emmie haar aan. „Ik wist wel, dat het gauw over zou gaan, Tante,” zei ze. „Ik heb er den lieven Heer om gevraagd, weet u.”

Op een anderen tijd werd er, na een langdurige droogte, een bidstond om regen gehouden. Oom en Tante gingen ook naar de kerk, en wij mochten mee.

„Maar kind!” riep Tante, toen we klaar stonden om heen te gaan en ze zag, dat Emma haar parapluutje in de hand had. „Hoe kom je er aan om een paraplu mee te nemen met dat prachtige weer?”

„We gaan immers om regen bidden, Tante,” was Emma's antwoord.

Ik zag, dat er een lachje op Tante's gezicht kwam, maar ze zei niets, en liet Emmie stil haar gang gaan. Zelf nam ze er echter geen mee.

En wat gebeurt? Toen de kerk uitging, was

er van het heldere zonnetje niets meer te zien. De heele lucht betrok, en het duurde niet lang of er vielen dikke druppels, die weldra aangroeyden tot een stevige bui, waartegen niemand van de kerkgangers zich beschermen kon dan mijn zusje, de eenige, die een paraplu bij zich had.

„Was het nu nog maar een kwartiertje langer droog gebleven,” verzuchtte een deftige boerin, die achter ons liep. „Ik heb pas een nieuwen hoed op.”

„Ik had het ook wel mogen lijden,” zei een tweede, die naast haar liep, „want ik heb mijn beste japon aan, en die kan niet tegen nat.”

Met een verwonderd gezicht draaide Emma haar hoofdje om en zag ze de beide spreeksters aan. Toen, zich tot Tante wendend, vroeg ze: „Begrijpt u dat, Tante? Die menschen zijn naar de kerk gegaan om te bidden om regen; en nu de regen komt, pruttelen zij er over. Waarom hebben ze dan geen paraplu meegenomen, als ze bang zijn om nat te worden, hé Tante? Of zouden ze gedacht hebben, dat de Heer ons gebed niet verhooren zou?”

Ik herinner me niet goed wat Tante hierop antwoordde; maar later heeft ze dit voorvalletje meer dan eens aan anderen verteld,

natuurlijk als Em er niet bij was; en eens hoorde ik haar daarbij zeggen: „Iedereen stond verwonderd over die oogenblikkelijke gebedsverhooring, waarop blijkbaar niemand gerekend had dan dat ééne kind. Maar ik voor mij ben er zeker van, dat, juist ter wille van dat kind, die verhooring niet *kon* uitblijven. Want zulk een oprecht, eenvoudig geloof beschaamt de Heer nooit.”

V.

Aan dit alles denkende, had ik alle hoop, dat Emmie ook thans in haar verwachting niet teleurgesteld zou worden; en dat was ook zoo. Na enkele dagen begon de pijn in haar been reeds veel minder te worden. Ze kon er zelfs al op staan; maar voorzichtigheids-halve mocht ze er toch de eerstvolgende dagen nog niet op loopen.

Als de bewerker van haar leed rekende ik mij dubbel verplicht om mijn zusje het in huis zitten zoo prettig mogelijk te maken, en dit kon ik het best doen door bij haar te blijven en haar bezig te houden. Maar ze was in het geheel niet zelfzuchtig; en hoezeer ook op

mijn gezelschap gesteld, wilde ze toch volstrekt niet dat ik om harentwil aldoor binnen zou blijven. Oom en Tante vonden dit ook niet goed voor me, omdat ik zoo gewoon was veel buiten te zijn; en Sultan, onze groote hond, die ons altijd overal naliep, had er allermintst vrede mee.

Den eersten dag den beste dat ik dus zonder mijn zusje een wandeling ging maken, deed ik alweer iets, waar ik naderhand spijt van had. Bij den ingang van het dorp namelijk zag ik Gerrit Boon vóór mij uitloopen, en aanstonds kwam de oude wraakzucht weer in me op.

„Wacht, leelijkerd,” dacht ik, „er zit voor jou nog wat in het vat.” Maar ik wilde nu eens niet persoonlijk met hem afrekenen, en vond het geschikter er Sultan op uit te sturen, die de hoedanigheid bezat om een ieder, tegen wien hij opgehitst werd, aan te blaffen, soms ook wel bij de kleeren te pakken. Bijten deed hij echter nooit, dat wist ik, want het was een goedig dier; maar hij was jong, en ging meer uit speelschheid dan uit valscheid te werk. Het eenige nadeel, dat de aangevallene van hem had, was de schrik, en — 't was niet edel van me — dien gunde ik den jongen. Aan de spreuk, die ik me kort geleden voor-

genomen had na te leven, dacht ik op dat oogenblik niet.

„Pak 'm!'” riep ik dus, op Gerrit wijzende; en oogenblikkelijk sprong Sultan op zijn doel af, en zette de tanden in de wijde broekspijp van Gerrit, die zich verschrikt losrukte en het op een loopen zette.

Verdere gevolgen had mijn flauwe aardigheid voor het oogenblik niet; maar Sultan vergat niet licht iets; en wie eens op deze wijze kennis met hem gemaakt had, had meer zulke aanvallen van hem te duchten.

Na verloop van een week zag Emma zich uit haar gevangenschap verlost, en droegen haar vlugge beentjes haar weer in alle richtingen den tuin door. Als een vlindertje fladderde ze, in haar licht katoenen jurkje, van het ééne bloemperk naar het andere, om te zien of alles goed gegroeid was, en of er ook nieuwe knoppen aan de rozenstruiken gekomen waren, sedert zij ze het laatst gezien had.

Ik was recht in mijn schik, mijn vroolijk speelgenootje weer in welstand aan mijn zijde te zien huppelen, en stelde haar heel galant voor, om bij den boer, die een eindje verder woonde, op haar gezondheid een glaasje melk te gaan drinken.

Sultan mocht mee, en liep met groote sprongen af en aan, tot hij, bij het tuinhek gekomen, op eens Gerrit Boon in het oog kreeg, die, met een mand eieren aan den arm, daar juist voorbij ging. Het dier meende zijn plicht te doen door den jongen, evenals de vorige maal, naar de beenen te vliegen; en eer ik nog tegenbevel kon geven, was de aanval reeds geschied, en lag Gerrit, die bang voor hem geworden was en haastig uit had willen wijken, met zijn eieren languit op den grond.

„O, Wim!” riep Emma in groote ontsteltenis, „kijk nu toch eens! Die ondeugende hond! Dat moeten we hem toch afleeren!” En meteen gaf ze Sultan een pak slaag, zóó hard, dat hij er blijkbaar niets van voelde. Maar aan haar oogen merkte hij zooveel te beter dat ze erg boos op hem was; en uit schaamte en schuld-besef droop hij, met zijn staart tusschen zijn pooten en een schuinschen blik op de kleverige vloeistof, die uit de gebroken eierschalen stroomde, langzaam af; terwijl Emma zijn slachtoffer ging troosten, dat intusschen bezig was om op te staan.

„Arme stumperd! Je hebt toch, hoop ik, je been niet bezeerd?” vroeg ze medelijdend; want een zeer been scheen haar sedert de

laatste week, het ergste wat te bedenken was.

„Nee, maar mijn eieren!” snikte Gerrit, op de verwoesting aan zijn voeten starend.

„Waar moet je met al die eieren naar toe?” vroeg Emma.

„Die koopen we op van de boeren, en dan verkoopt Vader ze voor zijn eigen in de stad,” bracht Gerrit er met horten en stooten uit.

Ik had me tot dusver met opzet wat op den achtergrond gehouden, want ik gevoelde

maar al te goed, dat ik ook hier weer de schuldige was, en vreesde dat Gerrit dit ook wel begrijpen, en het mij in Emma's bijzijn verwijten zou. Maar de arme jongen scheen te zeer met zijn gebroken eieren vervuld om aan verwijtingen te denken; en wat mij betrof, al mijn vijandschap was op eens in medelijden overgegaan.

„Zijn er veel kapot?” vroeg ik, wat naderbij komend.

„Ik weet het niet. Ik heb er zeventig gehad,” snikte Gerrit.

„Dan kan je 't wel uitrekenen,” zei Emma. „Kom hier, we zullen eens tellen hoeveel heele er nog zijn.”

Dit zeggende begon ze al de eieren één voor één voorzichtig op het gras te leggen; de heele bij elkaar. Gerrit en ik volgden haar voorbeeld; en nu bleek het dat er negen totaal verbrijzeld, en dertig meer of minder gekneusd waren.

De uitkomst viel Gerrit niet mee. „O, wat zal m'n vader boos zijn!” riep hij schreiend. „En we hebben net zoo'n slechte week gehad. Vader is ziek geweest en heeft in vier dagen niet kunnen werken.”

„Hoeveel kosten die eieren?” vroeg ik.

„Vier en half ingekocht; maar Vader verkoopt ze voor vijf centen,” vertelde Gerrit.

Ik rekende uit dat negen-en-dertig maal vijf centen, één gulden vijf-en-negentig centen was; geen klein verlies voor luidjes, die toch al moeite hadden om met al hun kinderen aan den kost te komen.

Met leedwezen dacht ik aan mijn leegen spaarpot, dien ik in dit geval graag aangesproken had. Emmie stond ook even in gedachten, trok me toen een weinig ter zijde, en fluisterde me in 't oor:

„Ik heb dien rijksdaalder nog, dien ik van Opa voor mijn verjaardag gekregen heb. Ik zal aan Tante vragen of ik hem dien geven mag. Zou je dat niet goed vinden?”

„En je bent aan het sparen voor een tooverlantaarn,” herinnerde ik haar.

„O, die tooverlantaarn heeft geen haast,” vond ze. „Ik zal later wel weer eens wat krijgen.” En zonder verder te redeneeren ging ze het gebeurde aan Tante vertellen, en kwam weldra met haar rijksdaalder terug, dien ze Gerrit met een stralend gezichtje als schadevergoeding in de hand stopte.

Gerrit keek verrast naar het groote geldstuk. Het was te veel, zei hij, want op het

dorp had zijn vader ook nog een paar klantjes wien hij de gekneusde voor half geld verkoopen kon. Maar toen Emma er op aandrang dat hij hem houden zou, en ik haar hielp met te zeggen dat zijn vader, wat er te veel was, maar als een vergoeding moest beschouwen voor wat hij door zijn ziekte verzuimd had, nam hij hem dankbaar aan. Zijn vader zou er wel heel blij mee zijn, verzekerde hij, ofschoon hij toch wel vreesde dat er thuis wat voor hem op zou zitten, omdat hij niet beter op zijn eieren had gepast.

„Maar je kunt het immers niet helpen,” stelde mijn zusje hem gerust. „Zeg maar uit mijn naam dat het Sultan zijn schuld is. Die wilde hond! Je moet maar niet bang meer voor hem zijn, al maakt hij wat veel beweging. Hij doet heusch geen kwaad. Hij heet Sul, en hij is een sul ook; kijk maar.”

Daarop riep ze den hond terug, die druipstaartend naderde, en heel gehoorzaam zijn excuus bij Gerrit maakte, door hem, op bevel van zijn meesteresje, zijn grooten poot toe te steken en zijn hand te likken, een vriendschapsbetoon, dat de jongen zich maar noode liet welgevallen. Maar de goedige oogen, waarmee het dier hem aanzag, als wilde het zeggen:

„Je zult voortaan geen last meer van me hebben,” stelden hem gerust, zoodat hij, toen wij de eieren weer behoedzaam in de mand gepakt hadden, na een hartelijk bedankje onbevreesd zijn weg kon vervolgen.

Emma zag er na het gebeurde, zoo mogelijk nog gelukkiger uit dan te voren, zeker omdat ze zoo pas anderen gelukkig had gemaakt.

Mij had deze ontmoeting weer geheel met Gerrit verzoend. En Sultan, blijkbaar ook in zijn schik dat de vrede hersteld was, haastte zich met zijn lange tong de smakelijke sporen uit te wisschen, die de eieren van Gerrit hadden achtergelaten, en volgde ons toen met vroolijken tred en opgeheven staart naar de woning van den boer.

VI.

Op den schoorsteenmantel in de voorkamer stonden een paar mooie, antieke vaasjes van fijn porcelein, welke, volgens Oom, die een kenner van oudheden was, groote waarde hadden.

Wanneer de kamer een groote schoonmaakbeurt kreeg, zette Tante die vaasjes altijd zoolang in de kast, uit vrees dat onze Kaatje, de werkmeid, die nogal haastig en daarbij wat hardhandig was, ze anders eens mocht breken.

Nu gebeurde het bij zulk een gelegenheid dat mijn zusje, toen ze iets uit de kast wilde krijgen, bij ongeluk tegen een van die vaasjes stootte, waardoor het omviel en brak. Bleek van schrik kwam ze me vertellen wat ze gedaan had; want ik was in alles haar ver-

trouweling, en altijd kwam ze tot mij om raad, al vond ze dien, en terecht, niet altijd even opvolgenswaardig.

Ik schrikte ook, toen ik het hoorde, want ik wist dat Oom en Tante het heel onplezierig zouden vinden, en haar zeker beknorren zouden over haar onvoorzichtigheid. Ik vond het werkelijk erg jammer, niet alleen van het mooie vaasje, maar ook, en wel het meest, omdat juist Emmie het gebroken had.

Waren Oom en Tante thuis geweest, zeker zou zij het ook hun in haar eersten schrik dadelijk zijn gaan vertellen. Maar beiden waren dien geheelen avond uit; en hoe langer Emmie tijd had om over het gebeurde na te denken, hoe meer ze er tegen opzag om er mee voor den dag te komen.

Ik had innig met het arme kind te doen, en zou graag de schuld van haar overgenomen hebben; maar dat wilde ze natuurlijk niet. Tevergeefs zocht ik nu naar een ander middel om haar uit de ongelegenheid te redden, tot eindelijk onze poes, die juist van buiten kwam, mij op een inval bracht.

„Kom jij eens hier, poesje,” zei ik, en meteen pakte ik haar op, bracht haar naar de voorkamer, en stopte haar bij de gebroken vaas

in de kast, op gevaar af dat ze er nog grooter onheil zou stichten.

„Ziezoo,” dacht ik, de kast sluitend, „blijf daar nu vooreerst maar.” En toen ging ik Em geruststellen met de mededeeling:

„Zus, de zaak is al in orde, hoor! Ik heb de poes in de kast gesloten. Daar zit ze nu een deuntje te miauwen; maar we laten haar stil zitten. En als Ka dan straks de blinden komt sluiten en haar hoort, zal ze de kast wel opendoen; en als ze dan het gebroken vaasje ziet, zal ze natuurlijk denken dat de poes het in haar benauwdheid omgegooid heeft. Is dat nu niet leuk?”

„O, nee, Wim!” riep Emma, wel verre van mijn list goed te keuren, „nee, doe dat asjeblijft maar niet! Laten we maar liever de waarheid zeggen. Kaatje moest er ons eens naar vragen.”

„Geen nood,” zei ik. „Zij zal het heel natuurlijk vinden dat de poes het gedaan heeft. Weet je dan niet meer dat Tante haar laatst zelf bij ongeluk in de kast heeft gesloten? En als ze er ons naar vraagt, is het altijd nog tijds genoeg.”

„Maar dan krijgt dat arme dier de schuld,” klaagde Emmie.

„Nu, wat zou dat?” zei ik. „Beter het dier

dan jij. Zoo'n poes geeft er toch niet om. Als jij nu maar oppast dat je jezelf en mij niet verklapt door je benauwde gezicht."

Emma wilde een nieuwe tegenwerping maken, toen de deur openging, en Kaatje met een ontsteld gezicht op den drempel verscheen.

"Als jullie nú eens wist wat er gebeurd is!" begon ze. „Daar heeft me die leelijke kat weer in de voorkamerkast gezeten. Ik hoorde haar, toen ik daarnet kwam sluiten; en met dat ik de kast opendoe, springt ze er uit, en zie ik dat er zoo'n mooi vaasje omver ligt, met een heel stuk er uit. Die leelijkerd! — Ik zal het maar stilletjes laten liggen, dan kan je tante het zelf zien als ze thuis komt. Ik ben blij dat ik het niet gedaan heb!"

Ik zag aan Emma's gezicht dat ze telkens op het punt was haar in de rede te vallen, om haar met de ware toedracht der zaak bekend te maken. Maar zonder dat Kaatje het merkte, beduidde ik haar dat ze zwijgen zou, terwijl ik alles met gemaakte verwondering stond aan te hooren. Toen het verhaal uit was, ging Kaatje, gerust in het besef van haar onschuld, weer naar de keuken, en kwam een poosje later terug om Em naar bed te helpen, — haar werkje als Tante niet thuis was —

terwijl ik gauw aan mijn schoolwerk begon.

Toen ik hier zoowat een half uurtje mee bezig geweest was, moest ik er uitscheiden, omdat ik niet goed meer zien kon; en terwijl ik nog even in de schemering bleef zitten, werd er zachtjes aan den knop van mijn kamerdeur gedraaid. Een volgend oogenblik ging ze open, en — daar stond mijn zusje, in haar lange witte nachtjapon, op haar bloote voetjes, haar lange, blonde haar rond haarschouders golvend.

In het halfdonker deed die zoo onverwachte witte verschijning me aan een engeltje denken, zooals ik er zoo dikwijls een afgebeeld had gezien; en onwillekeurig gevoelde ik eenig ontzag, toen ze op me toetrad, en me met haar zachte, blauwe oogen zoo ernstig aanzag.

Emmie was klein voor haar jaren, en ik bijzonder lang; vandaar dat het verschil in leeftijd tusschen ons veel grooter scheen dan het werkelijk was, en haar tegenover mij een gevoel van afhankelijkheid gaf, terwijl ik me gewoonlijk tegenover haar als een soort van vader beschouwde. Ook nu kwam die vaderlijkheid, toen ik me overtuigd had, dat ik niet met een engel, maar met mijn zusje te doen had, weer bij me op, en haar tot mij trekkende zei ik: „Wat is dat, Emmie? Slaap je nog niet?”

„O, Wim,” begon ze, met een paar groote tranen in haar lieve oogjes, „ik *kan* niet slapen! Gedurig zijn die regeltjes in mijn gedachten: *God, die lust in waarheid heeft, mint hem, die rechtvaardig leeft.* En nu lig ik maar aldoor te denken, dat ik een leugenaarster en een bedriegster ben, en dat de lieve Heer dat heel slecht van me vindt, en er bedroefd over is. Ik zou zoo graag aan Kaatje zeggen dat ik gejojkt heb met dat vaasje.”

„Gejojkt!” riep ik. „En je hebt er geen woord van gerept!”

„Nee, maar Kaatje denkt nu toch dat de poes het gebroken heeft,” bracht Emma er tegen in. „En dat zullen Oom en Tante ook denken, als ze 't straks vertelt. En dat is immers niet waar!”

„Maar,” zei ik, „jij zegt immers niet, dat het *wel* waar is; en bij gevolg jok je ook niet.”

„Maar ik *laat* het haar toch denken, terwijl ik weet dat het niet zoo is,” wierp ze me tegen. „En iemand iets anders doen gelooven dan het is, is *ook* jokken; dat weet ik zeker.”

Ik was overtuigd dat Emma gelijk had, doch ik wilde het haar uit het hoofd praten, wat zeker heel verkeerd van me was; maar de gedachte: het is om mijn zusje te helpen, gaf

voor mij aan de heele zaak een schijn van goed.

„Kom Zus,” trachtte ik haar dus te be-
moedigen, „wees maar gerust, hoor. In ieder
geval heb *ik* de poes in de kast gestopt, en
niet *jij*; dus is het alleen *mijn* schuld, als zij
er voor aangezien wordt.”

„Maar je hebt het gedaan om *mij* te helpen,”
schreide Emma, „en dus is het mijn schuld
dat *jij* ook ondeugend ben geweest. — O,
Wim, ik wou dat we het maar niet gedaan
hadden! Ik wou dat ik maar alles vertellen
kon!”

„En dan knorren krijgen?” vroeg ik.

„Ja,” knikte ze; „veel liever dan bedriegen;
want *dat* wil de Heer niet!”

„Nu, vertel het dan maar, als je zoo graag
wilt,” gaf ik toe, ten einde raad.

„Maar dan moet ik jou ook verklappen,”
jammerde Emma.

„O, dat is niets!” zei ik. „Dat mag je gerust.
Wil ik Kaatje voor je roepen?”

Emma had niets liever, en zoodra Kaatje
kwam, deed zij haar een volledige bekentenis,
die de goede ziel blijkbaar getroffen aan-
hoorde. Daarna moest ik haar beloven, dat ik
alles aan Oom en Tante zou vertellen, zoodra

ze thuis kwamen; en dat ik toch vooral niet vergeten zou, den Heer om vergeving te bidden. Dat wilde ze zelf ook eerst doen. Hierop bracht Kaatje haar weer naar bed; en toen ik een poosje later eens naar haar ging kijken, lag ze gerust te slapen.

Ik kwam mijn belofte na; en tot mijn blijdschap konden Oom en Tante niet boos op ons zijn, toen ze hoorden hoe de zaak zich had toegedragen. Het vaasje was nog wel te lijmen, zei Oom; en als het dan met het stuk naar achteren stond, zou er niets van te zien komen.

Bij mij heeft deze gebeurtenis een blijvenden indruk achtergelaten; en was ik tot dusver, tot mijn schande, niet altijd even oprecht, sedert

dien tijd heb ik nooit meer vergeten, dat onoprechtheid, in daden zoowel als in woorden, zonde is in de oogen van God, die lust in waarheid heeft.

VII.

Eindelijk kwam de tijd dat ik naar het gymnasium zou gaan, en daar ik niet iederen dag de reis naar de stad en terug kon maken, zou ik bij een aldaar wonend vriend van Oom mijn intrek nemen, en wekelijks van Zaterdag tot Maandag naar huis komen.

Zoo zouden Emmie en ik dus voor het grootste gedeelte van den tijd van elkander gescheiden worden; en vooral mijn zusje, die zoo eenzaam zou achterblijven, zag die scheiding met droefheid te gemoet; veel meer dan ik, wien een drukkere omgeving, en het verkeer met jongens van mijn leeftijd wachtten.

Maar ach, nog vóór dat *ik* mijn zusje verlaten zou, verliet *zij* mij; niet slechts voor een tijd, maar voorgoed op deze aarde. Mijn lieve Emmie werd ziek, en wel zoo ernstig, dat wij al spoedig het ergste vreesden. Ze leed veel, doch met het grootste geduld; en

eindelijk . . . . maar neen, over haar dood kan ik niet spreken; dat maakt me nog altijd te bedroefd. Eigenlijk *is* mijn zusje ook niet dood; want in den Bijbel staat: *Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.* Daarom zeg ik altijd van haar, wat de Heere Jezus van het dochtertje van Jairus zeide: *Zij is niet dood, maar slaapt.* Die woorden heeft Oom ook op den grafsteen laten beitelen.

Ja, Emma's lichaam slaapt in de schaduw van ons vriendelijk dorpskerkje, maar haar zieltje leeft in Gods Huis daarboven. Emma wist, dat ze naar den Hemel zou gaan als ze stierf; niet omdat ze een goed kind geweest was, — zijzelve vond altijd dat er o zoo veel *niet* goed in haar was — maar omdat ze op kinderlijke wijze geloofde, dat de Heere Jezus haar Zaligmaker was, die haar liefhad, en haar al haar zonden had vergeven. En ze had dien Heiland wederlief, en verlangde om bij Hem te zijn; en dien wensch heeft ze verkregen.

Indien ik mijn zusje langer had mogen bezitten, wie weet hoeveel meer ik nog van haar had kunnen leeren.

Meer neen, zóó moet ik niet spreken! Zoo ze mij op aarde nog tot nut had kunnen zijn, zou de Heer haar niet zoo vroeg bij Zich in

den Hemel hebben genomen. En ik gun haar die heerlijke woonplaats, hoe graag ik haar hier ook nog bij me gehouden had, en hoe ik haar heengaan ook blijf betreuren.

Toch is het ook nu soms nog of ze bij me is. Ik weet niet of ieder mensch een beschermengel heeft, zooals ik wel eens gehoord heb; maar als het zoo is, dan is mijn zusje zeker *mijn* beschermengel. Als ik aan haar denk, stel ik me haar dan ook het liefst vóór, zooals ik haar op dien bewusten avond zag; en de gedachte aan haar heeft me al voor veel verkeerde dingen bewaard.

Als mijn zusje dit hoorde, zou ze zeker zeggen, zij het dan ook op wat kinderlijker manier: „Beste Wim, laat niet de gedachte aan mij, maar allereerst aan den Heere Jezus, je voor het kwade bewaren. Niet mij, maar in de eerste plaats den lieven Heiland moet je je tot voorbeeld stellen. En Hij is je niet alleen in het goede *voorgegaan*, Hij kan je, wat niemand anders kan, ook goed *maken*.”

Deze les hoop ik ook te onthouden. Ja, zoo is het. De Heer *kan* en *wil* goede meisjes, en ook goede jongens, en van ons allen goede menschen maken. En Hij *zal* het doen, als wij het Hem in oprechtheid vragen. *Dat*

kan het liefste zusje, *dat* kan de beste mensch,
dat kan zelfs een engel niet. En daarom —
en hiermee keer ik tot mijn Latijn terug —

SOLI DEO GLORIA! ¹⁾

---

¹⁾ God alleen zij de eer.

